

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WARSZAWA.

№ 89.

1 grudnia 1919.

483. Ustawa tymczasowa o doraźnej pomocy dla bezrobotnych.	885
484. Ustawa o tymczasowej nadzwyczajnej komisji rewizyjnej.	888
485. Ustawa o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919—1920.	895
486. Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie nowego tekstu roty przysięgi dla ministrów, urzędników i sędziów.	898
487. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozplodowych.	899

483.

USTAWA TYMCZASOWA

z dnia 4 listopada 1919 r.

o doraźnej pomocy dla bezrobotnych.

Do chwili wydania ustawy o prawie do pracy i o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia stosowana będzie ustawa poniższa:

Art. 1. Każdy robotnik, bez różnicy płci i wieku, utrzymujący się jedynie z pracy najmniejszej w przemyśle, handlu i komunikacji, jeżeli pozostanie bez pracy nie na skutek choroby, inwalidztwa, służby wojskowej, trwania strajku lub okoliczności, powodujących w myśl obowiązujących ustaw

natychmiastowe wydalenie z pracy — i nie posiada własnego majątku lub innych stałych lub niestałych dochodów, pozwalających mu utrzymać siebie i rodzinę—ma w miejscu swego stałego zamieszkania lub w miejscu utraty pracy prawo do zasiłku ze strony Państwa wedle norm ustalonych niniejszą ustawą.

Art. 2. Kierownictwo akcją pomocy dla bezrobotnych należy do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej organizuje Powiatowe Komisje pomocy dla bezrobotnych, które, podlegając we wszystkich swych czynnościach rozporządzeniom i kontroli Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, kierują w przydzielonym sobie terenie działaniem całą akcją pomocy dla bezrobotnych. Działalność swą rozciąga Komisja na powiat, jego część lub kilka powiatów, i rozstrzyga co do uprawnienia do pobierania zasiłków, jak również co do sposobu wypłaty zasiłków samodzielnie, jednakże w ramach instrukcji ogólnych, ustanowionych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 4. Powiatowa Komisja pomocy dla bezrobotnych składa się z delegata, mianowanego przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, delegatów, mianowanych po jednym przez Ministerstwo Robót Publicznych i Ministerstwo Przemysłu i Handlu, dwóch przedstawicieli Samorządu, wybranych po jednym na wezwanie delegata Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej przez Radę miejską i Sejmik powiatowy w siedzibie Powiatowej Komisji pomocy dla bezrobotnych, oraz przedstawicieli robotników i rzemieślników w liczbie, wynoszącej połowę członków całej Komisji.

Przedstawiciele robotników i rzemieślników wyznaczeni zostają przez miejscowe związki zawodowe parytetycznie i stowarzyszenia robotnicze oraz cechy na wezwanie delegata Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej stosownie do liczby ich członków.

Art. 5. Przewodniczącym Powiatowej Komisji jest delegat Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

W razie powzięcia przez Komisję Powiatową uchwały sprzecznej z postanowieniami niniejszej ustawy lub rozporządzeń i instrukcji ministerjalnych, przewodniczący Komisji może wykonanie uchwały zawiesić i wówczas rozstrzyga Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej. O ile do czterech tygodni od dnia powzięcia uchwały rozstrzygnięcie Ministerstwa nie nastąpi, zawieszona uchwała zyskuje moc obowiązującą.

Art. 6. Każdy bezrobotny, ubiegający się o zasiłek państwowy, obowiązany jest zarejestrować się w państwowym lub innym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej za równorzędny uznanym urzędzie pośrednictwa pracy oraz poddać się wszystkim zarządzeniom, wydanym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej oraz Powiatową Komisję pomocy dla bezrobotnych.

Art. 7. Wysokość zasiłku wynosi dziennie: w miejscowościach do 50.000 mieszkańców — dla robotnika lub robotnicy 4 marki, dla żony, o ile osobno nie zarobkuje—2 mk., na każde dziecko niezaopatrzone 1 mk., razem jednak zasiłek nie może przekraczać 10 mk. dziennie; w miejscowościach ponad 50.000 mieszkańców i w centrach przemysłowych bez względu na ilość mieszkańców — dla robotnika lub robotnicy 5 mk., dla żony, o ile ta osobno nie zarobkuje, 3 mk., na każde dziecko niezaopatrzone 1 mk., razem najwyższej 12 mk. Dla terytorjum b. zaboru austriackiego zasiłki powyższe wypłacane będą do czasu ujednostajnienia waluty w tej samej ilości koron.

Art. 8. Powiatowa Komisja pomocy dla bezrobotnych może uchwalić zasiłek w całości lub częściowo wypłacać w naturaljach. Wówczas Ko-

misje Powiatowe wchodzi w porozumienie z miejskim lub powiatowym Wydziałem zaopatrzenia i takimiż urzędami aprowizacyjnymi celem zorganizowania zaopatrywania bezrobotnych w przedmioty pierwszej potrzeby.

Art. 9. Czas trwania zasiłku rozpoczyna się w 14 dni po zarejestrowaniu się bezrobotnego w przepisany urządzie pośrednictwa pracy i wynosi w ciągu jednego roku, licząc od dnia otrzymania pierwszego zasiłku, najwyżej 13 tygodni.

Rząd ma prawo w wyjątkowych wypadkach dla pewnych miejscowości lub dla poszczególnych osób i rodzin przedłużyć prawo pobierania zapomóg na czas do jednego miesiąca ponad termin powyżej określony.

Wszystkie zasiłki, wypłacone na podstawie rozporządzenia ministerjalnego przed wejściem w życie tej ustawy, nie zostają wliczone do określonego w tym artykule okresu 13 tygodniowego.

Art. 10. Robotnik traci prawo do pobierania przewidzianego w art. 9 zasiłku:

- a) jeżeli zasiłek przez 13 tygodni wyczerpał;
- b) jeżeli porzucił pracę dobrowolnie z powodów, których Powiatowa Komisja pomocy dla bezrobotnych, po zasięgnięciu opinii odpowiedniego związku zawodowego—nie uznała za wystarczające;
- c) jeżeli otrzymał pracę conajmniej na przeciąg dwóch tygodni;
- d) jeżeli udowodniono, że w urzędzie pośrednictwa pracy lub powiatowej komisji dla bezrobotnych podał nieprawdziwe dane co do warunków, uprawniających do pobierania zasiłków;
- e) jeżeli nie stosuje się do postanowień i przepisów wydanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, odnośny Urząd pośrednictwa pracy lub Powiatową Komisję pomocy dla bezrobotnych;
- f) jeżeli nie przyjmie pracy, zaoferowanej mu przez Urząd pośrednictwa pracy w przedsiębiorstwach strajkiem lub bojkotem nie objętych, na warunkach przez odnośne związki zawodowe uznanych lub w danej miejscowości ogólnie przyjętych.

Art. 11. O czasie wykluczenia od prawa do zasiłku, jak również o potrąceniach za dni, przez które robotnik częściowo pracował—rozstrzyga Powiatowa Komisja dla bezrobotnych.

- Art. 12.**
- a) Jeżeli kto, celem skorzystania z nieprzysługującego mu prawnie zasiłku dla bezrobotnych, podał nieprawdziwe dane co do warunków uprawniających do policzenia go, będzie karany, sądownie, poza natychmiastową utratą zasiłku, aresztem od 1 do 4 tygodni;
 - b) jeżeli ktoś w celu popełnienia przestępstwa, przewidzianego w niniejszym artykule, sfałszował dokument lub zaświadczenie potrzebne do uzyskania zasiłku—będzie karany sądownie więzieniem od 2 tygodni do 6 miesięcy;
 - c) za sprzedaż produktów, otrzymanych w charakterze zasiłku, winny karany sądownie będzie aresztem od 1 do 4 tygodni.

Art. 13. Przepisy niniejsze obowiązują od chwili ich opublikowania. Od tej chwili tracą moc przepisy obowiązujące dotąd, o ile nie są zgodne z niniejszemi postanowieniami.

Art. 14. Szczegółowe przepisy wykonawcze i instrukcje, dotyczące etatu, rachunkowości, kontroli, rejestracji bezrobotnych, sposobu rozdaw-

nictwa i t. p., zostaną wydane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

w z. *A. Prystor*

Minister Robót Publicznych:

T. Jasionowski

Minister Przemysłu i Handlu

J. Szczeniowski

484.

U S T A W A

z dnia 7 listopada 1919 r.

o tymczasowej nadzwyczajnej komisji rewizyjnej.

ROZDZIAŁ I.

Zadanie komisji.

Art. 1. Ustanawia się przy komisji wojskowej Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej tymczasową nadzwyczajną komisję rewizyjną dla przeprowadzenia rewizji administracyjnych poszczególnych działów gospodarki wojskowej oraz przeprowadzania dochodzeń celem szybszego ujawnienia w związku z zaopatrywaniem armii przestępstw, połączonych ze szkodą dla Skarbu Państwa, tudzież przestępstw, popełnionych przez wojskowych przez przyjęcie podarunków lub innej korzyści majątkowej w sprawach służbowych.

ROZDZIAŁ II.

Organizacja komisji.

Art. 2. Komisja rewizyjna składa się z przewodniczącego, jego zastępcy i członków, powołanych imiennie przez przewodniczącego komisji wojskowej Sejmu za zgodą odnośnych Ministrów.

Skład osobowy członków komisji stanowią przedstawiciele wojskowego i powszechnego sądownictwa: prokuratorzy (podprokuratorzy) i sędziowie (oficerowie Korpusu Sądowego z prawami sędziowskimi).

Członkowie komisji rewizyjnej mogą być zwalniani tylko przez przewodniczącego komisji wojskowej Sejmu na wniosek plenum komisji rewizyjnej.

Odnośnym Ministrom w wyjątkowych razach przysługuje prawo odwoływania członków komisji rewizyjnej za zgodą przewodniczącego komisji wojskowej Sejmu.